

sta bila kot duhovnika leta 1882, in sicer jih je posvetil kardinal Tašereau v Quebecu.

Amerikanski inženir o Rusiji.

Letos koncem aprila je neki ameriški inženir, sorodnik znanega državnika, zapustil sovjetsko Rusijo in je priobčil neko pismo, katero je prineslo »Vozroždenie« in razni drugi listi. V tem pismu piše med drugimi:

»Hočem povedati, zakaj sem zapustil Rusijo. Prvič zato, ker sovjetska vlada napenja vse sile in se ne straši nobenih sredstev, da bi razrušila ostali svet. Jaz tega nisem vedel, ko sem podpisal pogodbo s sovjeti. Zdaj sem se prepričal, da je delati za Rusijo toliko kot izdati Ameriko.

Drugič: petletni načrt predvideva tudi uničenje vse ruske inteligence in v obče vseh oseb, katere so bile na en ali drug način v zvezi s prejšnjim režimom. Sem so vključeni inženjerji, doktorji, juristi, učitelji, duhovniki, bivši trgovci, vsi premožnejši ljudje in nazadnje ženske, katere so bile v kaki zvezi kot soproge, hčerke itd. z gori imenovanimi. Videl sem, kako se to dogaja v dejanju. Stari ruski inženjerji so naenkrat tajinstveno izginili in so jih zamenjali z inozemci. Ko se čudite in sami sebe izprašujete, kako bo moglo napredovati delo pri takih razmerah, ko vlada s polno zavestjo uničuje inteligenco svoje dežele, morate vedeti, da inozemce vabijo na njihova mesta.

Petletni načrt se dela z ogromno propagando, da bi sovjeti dobili kredit. In kredit se mora dobiti, drugače se zruši ves načrt petletke. Krediti so potrebni, naj stanejo, kar hočejo. Sovjeti jih morajo imeti.

Anglija, Nemčija in Italija — popolnoma zaslepljene gredo sovjetom nasproti. Kakor se vidi, bo šla tudi Francija po tem potu. Sovjeti se pa posmejujejo. Meni sicer zatrjujejo, da Zedinjene države Severne Amerike nikdar ne bodo priznale boljševikov. Toda naši ljudje gredo po stopnjah za drugimi in ni daleč dan, ko bo vlada začela boljševikom nakazovati kredit.

V sovjetski Rusiji se vse dela z rokami sužnjem. Vsa dežela se nahaja v stanju suženjstva. Nikdo ne more premenjati stanovanja ali svojega dela. Vsak mora delati tam, kjer mu odkažejo. Vsako najmanjše nasprotovanje ima kot nasledek izgubo dela, knjižice za hrano in obleko, zapor, a večkrat še kaj hujšega. Ti inženirji, kateri so izginili iz naše srede, delajo po ječah in v taborih za politične jetnike.

K temu je treba pripomniti, da kakor inženjerji delajo po ječah in v taborih za politične jetnike tudi zdravniki, učitelji itd. Delati morajo, da dobijo le 25% določene plače, 75% pa gre v malho Čeke, da more nadaljevati svoje rabeljsko delo. Ruski begunec je pravil, da je njegov oče uradnik v Rusiji. Ima mesečno 85 rubljev plače, a prejme jih 18, vse drugo se odtegne za Čeko, za komunistično agitacijo v inozemstvu, za organizacijo brezbožnikov, za invalide itd. Vprašal sem, kako more oče živeti

s tem zaslužkom. Odgovoril je: Ne more živeti. Ima še od prej nekaj zlatnine, srebra, pohištva itd. To prodaja, da more živeti. Pa pišejo naši delavski listi: v Rusiji vsak dobi delo. Saj lahko dobi delo, ker sovjeti namesto domačinov sprejemajo tujce, katerim zaupajo. Uradnikom carskega režima pa ne zaupajo, zato jih pošiljajo na sever v ječe in tabore, kjer vsled pomanjkanja in naporov počasi umirajo. Namen sovjetov je, da naj buržujska dela za proletarijat, dokler se ne izrabi, potem pa naj pogine.

Isti inženir nadaljuje: »Vsa dežela daje podobo velikega ubožstva. Prošlo zimo v Harkovu nismo imeli premoga, v Mariopolu so pa stali parobrodi, napolnjeni s premogom za Evropo. Ljudstvo je zavito v cunje, v Harkovu je 80% dijakov jetičnih. Osebe, ki imajo oblast, so fanatične, nekateri so naravnost sadisti... In v tem času naši senatorji, pisatelji in turisti potujejo po Rusiji pod vodstvom sovjetskih spremljevalcev, vračajo se domov in hvalijo sovjetski red. In mnogi takoj poročajo o tem, kar so videli v Rusiji. Zahtevajo priznanje sovjetov. In so prejeli po osemdeset dolarjev za četrt ure klepetanja, ko so poročali o rečeh v Rusiji, katerih niso videli...«

Tako se glasi del pisma ameriškega inženirja. Naši komunisti vidijo pri sovjetih vse v rožicah ter dolžijo pristranosti ruske begunce, ki položaj drugače slikajo. Tu pa govori sin svobodne dežele, nepristranski Amerikanec, ki riše položaj kot je v resnici. Le v tem se moti, ker pravi, da druge države gredo zaslepljene sovjetom nasproti. Ne gredo jim nasproti zaslepljene, marveč s polno zavednostjo. — A. K.

Sprejem v kn.-šk. dijaško semenišče v Mariboru. V dijaško semenišče v Mariboru se sprejemajo telesno zdravi, нравno nepokvarjeni in dobro vzgojeni dečki, zakonski sinovi zglednih katoliških staršev, ki so doma v lavantinski škofiji in so dovršili z dobrim uspehom ljudsko šolo ali kak gimnazijski razred in imajo namen po dokončanih gimnazijskih študijah vstopiti v mariborsko bogoslovje. Prošnje za sprejem se morajo najpozneje do 31. julija poslati po domačem župnem uradu na kn.-šk. ordinariat v Mariboru. Priložiti je treba: krstni list, šolsko spričevalo, premoženjski izkaz in zdravniško spričevalo. Razen tega se morajo vsi prošnjiki zadnji teden julija (od 25. do 31.), ako tega že prej niso storili, osebno predstaviti podpisane mu ravnateljstvu. Pripomni se še, da se vršijo sprejemni izpiti za gimnazijo 25. junija, pozneje pa ne več, za sprejemni izpit se je treba prijaviti gimnazijskemu ravnateljstvu do 23. junija. Dečki, ki bodo delali sprejemni izpit in mislijo prositi za sprejem v dijaško semenišče, se naj kar po opravljenem izpitu predstavijo semeniškemu ravnateljstvu. — Ravnateljstvo kn.-šk. dijaškega semenišča v Mariboru, Koroševa ulica 12.

Sreča v nesreči. V Rošpohu pri Mariboru bi naj bili pazili otroci na sedem-mesečnega sinka delavke Lorbeke. Otroci so se igrali krog vodnjaka in prevrnili majhnega Stanka v studenec.

Vpitje dece je privabilo starejše ljudi, ki so še pravočasno oteli otročička smrti.

Podlegel poškodbam. Mariborski zidarski polir Pavel Boruta je padel z ogrodja v globino. Pri padcu je dobil tako hude notranje poškodbe, da je umrl v bolnici v Mariboru.

Smrtna žrtev naborne pijanosti. V Rušah se je vršil 17. junija nabor. Ob tej priliki so fantje popivali po krčmah. Za podkrepitev dobre volje so imeli seboj harmonikarja, brezposelnega delavca Antona Juršeta. Ko je bilo že preveč vina, so se fantje sprli med seboj in zlasali po stari navadi. Nekdo je precej občutno potegnil s trdim predmetom Mirka Perinčiča, ki je razljuten po udarcu potegnil nož in ga zasadil v prsa muzikantu. Zabodeni se je spustil v beg, a ga je Perinčič zabodel še enkrat v hrbet. Jurše je še napravil par korakov, nato pa obležal mrtev v mlaki lastne krvi. Pri pogledu na smrtno žrtev naborne pijanosti so se fantje razkropili in vsak je gledal, da se je kolikor mogoče hitro umaknil s pozorišča poboja. Ubijalca so orožniki prijeli še na večer po krvavem dejanju in ga predali v zapore mariborskega okrožnega sodišča.

Pismo iz boljševiške Rusije — Ukrajine. Oče nekega ruskega vjetnika, ki je sedaj pri Sv. Jakobu v Slov. goricah, zelo ugleden kmet, piše svojemu sinu sledeče: »Z žalostjo Ti naznamim, moj sin, da mi vsi zelo slabo živimo in ne vemo, če bomo mogli čakati setve, da je požanjemo. Imamo zelo malo živeža, le nekaj krompirja je ves naš živež. Ti, ljubi sin, ophajaj v Tvoji novi srečni domovini na Slovenskem velikonočne praznike v izobilju najboljših jedi, mi pa ne bomo na mizi videli niti črnega kruha. Če nam Bog in država ne pomagata, umrjemo od lakote. Tudi tvoji bratje in sestre, ki so, kakor jaz, vsi v kolhozih, se zelo bojijo, da ne bodo v kakoli novega kruha. V kolhozi dajo jesti enkrat na dan, a kaj je to, ker se niti tokrat ne najemo do siteda. Obljubljajo, da nam bodo dali semena za setev, a ni verjetno, ker so državna skladišča popolnoma prazna.« Pripomnili bi k temu, da je to pismo popolnoma resnično in ga je pisal mož, ki je bil do sedaj vedno silno navdušen komunist in se ponašal s kolhozi, to je s skupnim gospodarstvom. Taka pisma pač najbolj odkrito kažejo resnično sliko sovjetskega blagoslova v Rusiji.

Nesreča pri zaviranju voza. Pri zaviranju voza je prišel pod voz Janez Omulec, posestnik pri Sv. Antonu v Slov. goricah. Zadnje kolo ga je tako poškodovalo, da se je moral zateči v bolnico v Ptuj.

Smrtonosni udarci s koli. Na večer se je vračal po državni cesti 45 letni cestar Mihael Kosič z dvema spremljevalcema. Ko je prišel v bližino cestarske hiše v Križevcu pri Stranica, ga je napadlo več fantov iz Stranic s koli in palicami. Pri pogledu na nevarnost napada sta Kosičeva prijatelja pobegnila, Kosič pa se je postavil fantom v bran, ki so ga pa pobili s koli na tla in je udarjeni radi krvavitve v možganih umrl. Od napadalcev sta se javila orožnikom v Konjicah brata Klančnik iz Stranic. Razteleserje je dognalo, da so